

упълномощи Левски предъ другитѣ членове на Централния Р. Комитетъ въ Букурещъ, въ смисълъ, че последниятъ, т. е. Левски има право да говори отъ тѣхно име всичко, което се отнася до сполуката на България и освобождението ѝ отъ турцитѣ.

Следъ туй въ писмото се иска Окржжниятъ центъръ Юдачоглу Селиникли да покани да сторятъ сжщото, т. е. да го упълномощягъ да ги представява предъ Ц. Р. К. и окржжнитѣ центрове: Пловдивъ, Стара-Загора (Едирвели Афузъ ага) и Сливенъ (Отамболу Мехмедъ ефевди).

На пръвъ погледъ, отъ изтъкнатото въ последното писмо относно Окржжния Центъръ Юдачоглу Селиникли, каго че ли се разбира, че писмото е писано за центъръ близкостоящъ до Ловечъ и сжщевременно такъвъ, който ще трѣбва тепърва да заеме мѣстото на Ловечъ. — Иначе, нѣма защо да поржчва на Комитета въ Юдачоглу Селиникли да подканя и по-далечнитѣ окржжни комитетски центрове и тѣ да сторятъ сжщото.

Каго се вземе предъ видъ, обаче, отъ една страна факта, че всички наши сжждения, изтъкнати по-горе по този въпросъ, изключватъ по единъ абсолютенъ начинъ подобна вѣроятностъ и, отъ друга, — че въ цѣлата ни революционна архива отъ времето на Левски не се намира на лице нито единъ писмевъ документъ, въ който не само да се установятъ връзкитѣ на останалитѣ Комитети съ Севлиево, особено на Ловческия, но дори и не се споменува името на последния градъ, озаветъ въ горепоменатитѣ две черновки и то въ края на революционната дейностъ на Левски, за насъ става по-вече отъ явно, че визирания Окржженъ Р. Центъръ не ще да е билъ Севлиево, а другъ нѣкой градъ, който, както се разбира отъ самото писмо, току що е станалъ Окржженъ Р. Центъръ.

Ние смѣтаме, прочее, че Д. Страшимировъ грѣши като отбелязва, че Окр. Р. Центъръ Юдачоглу Селиникли е Севлиево, защото, както изтъгнахме и по-рано, въ Севлиево не е имало Комитетъ въ времето на Левски.

Подобна загадка сжщо срѣщаме и въ книгата на Д-ръ П. Стояновъ „Градътъ Ловечъ“, въ която на стр. 40, гдето се разправя за прекарването на Левски и неговия другаръ Никола Цвѣтковъ отъ Търново за София, се казва следното: „Стигнали вечеръ въ Севлиево, спаха въ затвора пакъ вързани. Заравъта, на Василевъ день, тръгнаха за Ловечъ. Каго минаваха презъ Севлиево, Левски показа на Никола нѣкои момци „наши“.

Да се мжчимъ да оспорваме истинността на горния фактъ — не щѣмъ; ще го приемемъ съ пълно довѣрие. Обаче наличието на нѣколкото момци въ Севлиево, които Левски посочилъ и назовавалъ съ термина „наши“, съвоемъ